

BOGOLJUB

TUJINI

Štev. 21., Leto II. VERSKI TEDNIK Nedelja, 23. novembra 1947.

KAKO NAS BO SODIL BOG?

Zelo resen je evangelij o poslednji sodbi. Treba ko dati vsevednemu, vsemogočnemu Bogu račun o našem življenju, predvsem račun o našem krščanstvu. Takrat ne bo zadosti reči: "Kristjan, kato-ličan sem bil." Bog bo terjal tudi odgovor, kakšni katoličani smo bili. Ime samo ni zadosti. Saj je tudi Judem Jezus rekel, da še ni vse, če so potomci Abrahamovi. Še to ne bo zadosti, če bomo samo zase živeli lepo krščansko. Današnji čas zahteva od kristjana več.

Okoliščine okrog nas so poganske. V svetovnem tisku, fil-mu, zabavah, javnem življenju, radiju ni nič več krščanskega, desti-krat pa veliko krščanstvu in Bogu naravnost sovražnega.

V tako vzdušje mora postaviti kristjan celega človeka. Za-vedati se mora, da je kristjan in to zvest pokazati vsej krščanski okolici. Iz njegovih besed, obnašanja, ravnanja, sploh iz celega življenja mora biti razvidno njegovo krščanstvo. Celó njegovo živ-ljenje mora kazati, da je zanj krščanstvo najvišje; več kot življe-nje, več kot narodnost.

V dno duše se mora zavedati, da je krščanstvo več kot sa-mo vera v Boga. Da se pravi biti kristjan, sprejeti Kristusov nauk in Njegova načela, kar hrani katoliška Cerkev. Zato je dolžan vse svoje življenje usmeriti po teh Kristusovih naukih, dolžan v vsem iti za naukom Cerkve.

Kdor je pravi kristjan se zaveda, da mu posvečujoča milost daje otroštvo božje, zato jo zna ceniti in se zanjo truditi.

Vse to pa ne sme biti le znotraj pravega kristjana, ampak mora tudi iz njega izžarevati. Kdor pred vsakim norčevanjem, sramo-tenjem krščanstva ali njegovih zapovedi umolkne, v sebi skriva kr-ščanstvo, ni pravi kristjan.

Kdor pusti, da se vpričo njega napadajo verske resnice, ali prevračajo božje zapovedi, jih kriticizirajo kot nemogoče, nazad-njaške, protinaravne in nima nobene besede obrambe zanje, ne more reči, da je pravi kristjan.

Kdor pusti, da se okrog njega preklinja ali kvanta, pa mol-či in misli, kaj bom pihal kjer me ne peče, je bojazljivec, ki beži in skriva svoje krščanstvo tam, kjer bi ga moral javno pokazati.

Zaveden kristjan se mora zavedati, da je krščanstvo danes napadano od vseh strani, da ga je treba braniti z vsemi močmi. S tem, da sam dosledno živi po krščanskih načelih tudi v javnosti, da to krščanstvo pogumno brani povsod tudi z besedo.

Poleg tega pa mora skrbeti, da za krščansko doslednost pridobi čimveč dobrih kristjanov. Samo obramba ni zadostna. Treba je zlomiti krščanstvu sovražne vrste in vanje zanesti pravega krščanstva.

Ce takega duha v nas ne bo, ne le, da za krščanstvo ne bo-mo nič naredili, ampak je nevarnost, da tudi sami podležemo.

POZDRAVLJENI, CVETOVI RDEČI!

Pozdravljeni, cvetovi rdeči,
ki ste za Kristusa umrli,
po smrti ste v nebeški sreči
se znova za Boga odprli.

Očetje, bratje in sinovi,
otroci, matere, dekleta,
odprti so vam zdaj domovi,
kjer vlada vas Ljubezen sveta!

Prositate v večni domovini,
da bi za vami vsi hodili,
posnemali vas v bolečini,
junaško vsak svoj križ nosili.

Priz Bogu v rajski domovini
radujete se zdaj, junaki;
na vas nam sveti so spomini,
ki mir uživate po zmagi.

BRATOM IN SESTRAM RAZPRŠENIM PO TUJINI

N a š p o n o s .

Brat in sestra, ki se s težavo vlečeta skozi neprijetno življenje v tujini, ali se vaju tu in tam ne loteva obup ali vsaj malodušnost? Le zakaj mora človek tako trpeti, saj je večkrat živali boljše; pa zakaj smo Slovenci tako majhni, da nas drugi lahko zaničujejo; zakaj se moramo poštene tako potikati, drugi pa se lahko šopirijo sredi hudobij? Le par misli v odgovor; kar nam hoče vzbuditi občutek, da smo manj vredni, naj nam dviga pogum.

Znani slovenski bogoslovni profesor, sedaj škof, je poudarjal: "Lepo je biti človek, a težko je" Resnično, to mi sedaj okušamo. Lepo je, da smo ljudje sedaj v teh težkih časih: koliko stvari spoznavamo, kako važno je, da se prav odločamo; seveda pa čutimo vso človeško slabost, okušamo hudobijo, ki jo je človek zmožen. Bodimo ponosni, da smo ljudje, zakaj vse je Bog zaradi človeka ustvaril, mi ubogi zaničevani ljudje smo bili Stvarniku v mislih, ko je svet ustvarjal. Ni prazno, ni zastoj, da živimo.

Begunci trpimo tudi kot Slovenci. "Podcenjevali smo se, pre-slabo o sebi mislimo", ta beseda je padla ob neki priliki zadnji teden v taborišču. Zares: ali nimamo mi marsikakšne lepe lastnosti, zaradi katere nas lahko veliki narodi zavidajo? Poštenje in pridnost, pogum in iznajdljivost, vernost in blago srce? Gojimo te kreposti in potem bodimo kot otroci uboge, pa poštene in častitljive matere, ki jo nad vse spoštujejo in ji delajo veselje: bodimo ponosni na slovensko mater svojo, pa tudi ona naj bo ponosna na nas.

In to, da nas neprestano zadevajo udarci in smo nasproti njim takorekoč brez moči? Zadevajo nas udarci, ki nam jemljejo čast pri ljudeh: kaj ste vendar naredili? - Na to je mogoče odgovoriti le z našo krščansko vero: Kristus je bil obsojen za pravico, Njegov nauk se je širil sredi preganjanja, nebeško kraljestvo - Njegova Cerkev

silo trpi do današnjega dne in tako zmaguje. Bodimo ponosni, če moremo trpeti za pravico in resnico! Mi gledamo globlje kot tisti, ki nas pomilujejo in še bolj kot naši nasprotniki - gre vendar za končno zmago in ta je na strani ponižanih in razžaljenih.

VELIKA NARAVNA SILA

To je pač naravno...

Tudi v spolnem nagonu mora biti torej red, ki ga predpisuje red in narava sama. Ta red je zakonska zveza. Vsako zadoščevanje, spolnega nagona izven zakona je nered, je greh, je škoda, ki jo trpita duša in telo, posredno po tem tudi družina in narod.

Seveda, človek, ki je pod postavo izvirnega greha, v svoji slabosti vedno in povsod išče, kje bi v božji in naravni postavi dobil kakšna vrata, skozi katera bi vendar z mirno vestjo mogel uiti svojim obveznostim. Pa teh vrat ni v božji in naravni postavi ni, kakor so sicer vedno v vsaki človeški postavi.

Tako si pomirjajo vest in opravičujejo svoj greh v spolnem življenju: to je pač naravno. In kar je naravno ne more biti greh.

Seveda je naravno. Saj je povodenj tudi povsem nekaj naravnega. In požar tudi. In vihar tudi. In vendar povzroči povodenj ogromno škodo, požar je velika nesreča in vihar prinaša pogosto strašno opustošenje.

Tudi greh je nekaj naravnega, tatvina, umor, sovraštvo - vse izvira iz človeške narave, ki je po izvirnem grehu k slabemu nagnjena in vendar je tatvina greh, umor greh, sovraštvo greh. Torej ni vse prav zato, ker je naravno. Narava sama v sebi je sicer dobra, kakaj vse, kar je Bog ustvaril je dobro, greh pa je zlorabljanje narave proti božji postavi in proti postavi, ki jo je Bog položil v naravo samo.

Nečistost zagovarjati in izgovarjati z naravo je torej povsem zgrešeno in znamenje neke dušne omejenosti, ki je prav za te vrste ljudi pogosto tako značilna.

Toda, kar je tako težko, pretežko in za slabotne človeške moči naravnost nemogoče, to vendar ne more biti tak greh, slišim drugi pogovor.

Res je, držati se reda v spolnem življenju, ni vedno lahka stvar in zahteva prenogokrat hudih in težkih bojov, veliko samopremagovanja in krepke volje. Toda nemogoče ni nikdar; pri človeku, ki si zna vzgojiti močno voljo, niso te dušne preizkušnje navadno nič težje kot vse druge. Da, velikokrat so boji proti drugim pregreham mnogo težji, n.pr. proti sovraštvu, jezi, skoposti itd. Bog ni naložil človeku nič nemogočega in tudi narava ne terja od človeka ničesar, česar ne bi mogel izpolniti. Če je Bog torej dal šesto božjo zapoved, je tudi vedel, da jo je mogoče izpolniti.

Seveda, samo z lastno močjo ne. Zato pa da Bog vsakomur zadostno milosti, zadostno pomoč, da more v vsakem primeru in v vsakem položaju izpolniti božjo voljo. Četuti z žrtvami, mnogokrat težkimi žrtvami, ki pa jih Bog zahteva od človeka. Brez žrtev ni poti k Bogu. Svet meri človeka po uspehih, Bog po žrtvah.

Božja pomoč pri teh notranjih bojih pa je vedno tudi uspešna, če redno in intenzivno prosiš in moliš za njo. Človeku molitve čistost redno ni več težka zadeva, prav nič težja kot vsaka druga skušnjava.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV

Psalm 17.

(Kralj David se zahvaljuje za rešitev in zmago)
(Nadaljevanje)

Plačuje mi Gospod mojo pravičnost,
nagrado mi daje, ker so čiste moje roke.
Zakaj držal sem se steza Gospodovih,
z grehi se nisem oddaljil od svojega Boga,
imel sem pred očmi vse njegove zapovedi
in njegovih ukazov nisem odrival od sebe,
temveč sem ostal pravičen pred Njim
in se ohranil brez krivde.
Zato mi vrača Gospod po moji pravičnosti,
ker so čiste moje roke v njegovih očeh.
Udanemu človeku se skažeš tudi ti udanega,
s pravičnim postopaš pravično,
čistemu si tudi ti čist,
nasproti zvijačnemu pa si previden.
Skromno ljudstvo ti rešuješ,
ošabne oči pa tlačiš k tlom.

Saj le Ti, Gospod, daješ, da sveti moja svetilka;
Ti, o Bog razsvetljuješ mojo temo.
S Teboj naskočim sovražne trume,
z božjo pomočjo preskočim zidove.
Božja pota so čista, božja beseda v ognju preskušena;
on brani vse, ki se k njemu zatekajo. -

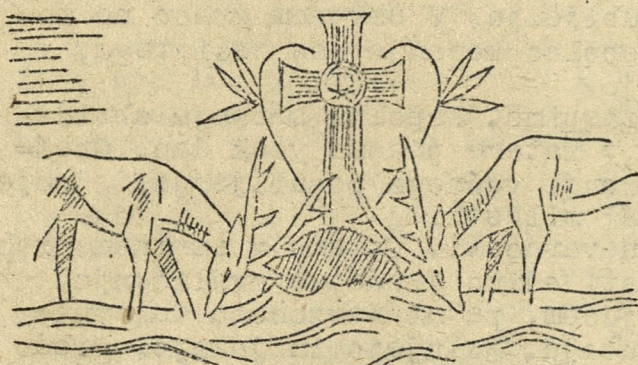
Kdo neki je bog če ne Gospod,
kdo trdna skala če ne naš Bog?
Bog, ki me je prepasal z močjo
in mojo pot izravnal,
ki mi je dal noge hitre kot so noge košut
in me postavil na visoko,
ki je uril moje roke za boj,
da znam napenjati jekleni lok.
Dal si mi svoj rešilni ščit,
tvoja roka me je držala,
po tvoji skrbnosti sem postal velik.
Razširil si pot za moje korake,
noge se mi niso zapletale.
Šel sem za sovražniki in jih zgrabil;
nisem se vračal, dokler jih nisem užugal.
Strl sem jih in niso se mogli dvigniti,
padli so pred moje noge. -

Opasal si me z močjo za boj
upornike zoper mene si mi uklonil,
moje sovražnike pognal v beg,
nje, ki so me črtili, razpršil.
Vpili so - ni ga bilo, ki bi jih rešil,
vpili h Gospodu - pa jih ni poslušal.
Rszgnal sem jih kot prah v vetru,
kot blato na cestah jih premešal. -

Iztrgal si me ljudskim bojem,
postavil me za poglavarja narodov.
Ljudstvo, ki ga nisem poznal, mi je služilo,
na prvo besedo me ubogalo;
tujci so se mi prilizovali,
prebledevali so, trepetajoč prihajali iz svojih gradov.-

Naj živi Gospod, naj bo češčena Skala moja,
hvalnice naj povzdigujejo Boga, mojega rešitelja.
Bog mi je dal, da, sem se maščeval
in ljudstva mi je podvrgel.
Osvobodil si me sovražnikov,
dvignil me nad upornike,
iztrgal me nasilniku.
Zato te bom slavil med narodi, Gospod,
in tvojemu imenu bom hvalnice prepeval:
ti si naklonil svojemu kralju velike zmage
in usmiljenje izkazal svojemu Maziljencu
Davidu in njegovemu potomstvu za vselej.

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Popolno kesanje.

III. Dragoceni učinki po-
polnega kesanja. Popolno kesanje
nam takoj zbriše vse grehe. Tako
uči sv. Cerkev jasno. Popolno ke-
sanje spravi človeka z Bogom že
pred prejemom zakramenta sv. poko-
re. To izjavlja tridentinski kon-
cil.

Cerkev se opira na besede Boga samega. "Ljubim tiste, ki mene ljubijo" (Preg VIII, 17). Takoj priteče k nesrečniku, ki ga kliče. Združi se znova z njim: "Ako me kdo ljubi, ga bo ljubil moj Oče in bova k njemu prišla. Popolna ljubezen do Boga zbriše v trenutku smrtne grehe, ker postane naša duša znova tempelj presvete Trojice; Bog pa ne more prebivati v duši, ki je obtežena s smrtnim grehom.

Pomislino na Marijo Magdaleno, javno grešnico. Pade na kolena pred Kristusom, ne reče nobene besede, joka, s solzami moči Jezusove noge in jih briše z lasmi. Jezus sam pravi o njej: "Odpuščeni so ji številni grehi, ker je mnogo ljubila" (Lk VII, 47). Kakor Marija Magdalena, moremo tudi mi v trenutku dobiti odpuščanje grehov s popolnim kesanjem.

Prav isto je bilo s sv. Petrom. Iz ust božjega Odrešenika ni slišal nobene besede odpuščanja. Evangelij samo poroča, da se je Jezus ozrl vanj, ga pogledal. Ta božji pogled je vzbudil v srce nezvestega apostola tako ljubezen in z njo kesanje, da je bil njegov greh takoj odpuščen. Kristus je ohranil popolno zaupanje Petru. Nikoli mu ni očital nezvestobe.

Napačno pa bi bilo, ako bi tako sklepali: "Če popolno kesanje zbriše grehe, spoved ni potrebna."

Stroga dolžnost je obtožiti se pri spovedi vseh smrtnih grehov, tudi onih, ki so bili odpuščeni s popolnim kesanjem. Po usta-

novitvi zakramenta svete pokore smo se dolžni spovedati vseh smrtnih grehov. Ko človek obudi popolno kesanje, je v tem dejanju vključena želja - čeprav ne izrečna - spovedati se grehov.

Ali je treba opraviti po popolnem kesanju spoved čimprej? Strogo vzeto tega nismo dolžni storiti, vendar je to zelo priporočljivo.

Gotovo je, da so nam grehi odpuščeni s popolnim kesanjem. Ako se jih ne bi spovedali, so nam prav tako odpuščeni, grehi ne oživijo, ko so bili enkrat odpuščeni po popolnem kesanju. Toda ako se jih ne spovemo, zgubimo milost božjo, ker smo opustili dolžnost: spovedati se smrtnih grehov.

Še ena važna opomba! Samo popolno kesanje ne zadostuje za sveto obhajilo. Izrecni cerkveni zakon je, da se moramo smrtnih grehov preje spovedati, preden gremo k svetemu obhajilu. To zahteva tridentinski cerkveni zbor. Grehi so s popolnim kesanjem odpuščeni, toda Cerkev ščiti svetost presvete Evharistije in hoče preprečiti vse zlorabe, ki bi lahko nastale zaradi človeške slabosti in hudobije.

- - - - -

Iz nauka o popolnem kesanju izvajamo ta sklep:

POPOLNO KESANJE BOMO POGOSTO OBUDILI! in sicer:

a) Vedno, kadar smo tako nesrečni, da smrtno grešimo. Živeti v smrtnem grehu, se pravi svoje življenje zapravljati in se postavljati v nevarnost večnega pogubljenja. V smrtnem grehu ne moremo za nebesa ničesar zaslužiti. Popolno kesanje nas reši tega, ker nam vrne posvečujočo milost božjo.

b) Vsak večer, preden zaspimo. Popolno kesanje zbriše vse smrtne grehe in vse male grehe, v katere padamo vsak dan. Grešniku lahko prihrani strašno presenečenje večnega pogubljenja. Dejanje popolnega kesanja poveča tudi kapital milosti.

c) Kadar smo v smrtni nevarnosti. Če smo v smrtnem grehu, je popolno kesanje v smrtni nevarnosti edino sredstvo zveličanja.

d) Kadar smo pri umirajočem, pa ni navzočega duhovnika. Kaj se zgodi navadno v takem slučaju. Žalujejo in jokajo, gredo po zdravnika, morda še po duhovnika, nihče pa ne pomaga umirajočemu obuditi popolnega kesanja. V takem slučaju dajte umirajočemu križ in počasi in razločno molite kesanje, tudi če se zdi, da je umirajoči brez zavesti. Videz često vara. Na videz je bolnik lahko že umrl, pa je še življenje v njem. Tako lahko umirajočemu učinkovito pomagamo do zveličanja.

ROŽNI VENEC V UJETNIŠKEM TABORIŠČU

Frančiškanski pater poroča: V začetku septembra leta 1944 sem bil dodeljen kot vojni ujetnik za taboriščnega dušnega pastirja velikega prehodnega taborišča v Cherbourgü. V taborišču je bilo od 30.000 do 40.000 mož dvajsetih narodnosti. Še nikoli nisem doživel nasprotja med vero in nevero v taki sili in ostrini kot tedaj v tem taborišču. Tu ni bilo nobenega usmiljenja. Zelo na trdo je šlo večkrat. Kjer sem se prikazal v svoji frančiškanski kuti, katero mi je ameriški taboriščni poveljnik dovolil nositi, da so me lažje prepoznali, sem bil takoj predmet in netivo za verske razprave. Število nevernih je bilo v veliki večini. Služba božja se je mogla vršiti le ob nedeljah na prostem, večkrat v dežju in viharju in blatu do kolen. Udeleževalo se je je žalostno število 300 mož.

Dokler nas je bilo skupaj še več duhovnikov, smo maševali in molili rožni venec skupaj v nekem šotoru. Tako smo z rožnim vencem začeli misijon v tem ujetniškem taborišču. Kmalu smo v vsakem delu tega velikega taborišča našli dva ali tri odločne katoličane, ki smo jih naprosili, naj vsak dan vsaj en rožni venec zmolijo za spreobrnjenje nevernih sovrstnikov.

Koncem septembra je prišel med nas nov ujetnik, župnik St. iz Pariza. Po njegovem posredovanju smo dobili 1000 rožnih vencev in vsaj nekaj mašnih knjižic. Rožne vence smo porazdelili med 45 taborišč po Normandiji, ki so pripadala naši ameriški vojaški duhovni oskrbi. V našem taborišču smo začeli rožni venec s približno 15 - 20 možmi, kmeti. Tekom mesecev jih je bilo vedno več. Končno so stali že pred šotorom. Kljub smešenju in sramotenju smo zdržali. Pozno zvečer pa so si možje hodili lajšati srce in sicer na skrivaj. Kar prenehale niso take Nikodemove ure. Naši zvesti pomočniki po vseh delih taborišča, so prav pridno vršili svoj apostolat. Molitev in verski pogovori so pripeljali vedno več ujetnikov k nedeljski službi božji. Že v oktobru je število tistih, ki so se udeleževali službe božje poskočilo na 3.600, v novembru na 6.300, v decembru na 14.700. Svetih obhajil je bilo oktobra 640, novembra 820, decembra 2870.

Eden izmed ujetnikov po poklicu podobar, nam je naredil iz rjavega pralnega mila kip Matere božje, pred katero je dnevno molilo stotine ujetnikov rožni venec...Kar zgrabilo je človeka, ko je videl kako iskreno in neprisiljeno molijo. Do maja 1945 se je pomnožilo število udeležencev pri naši pri isti zasedbi taborišča na 34.570 z 6.700 obhajili, v juniju na 48.890 in 11.550 obhajil; julija je bilo taborišče po večini razpuščeno, večina je bila odpuščena domov, ostanek pa izročen francoski upravi.

Prepričan sem, da vse te uspehe moramo pripisovati le močni priprošnji Matere božje. Ni prostora, da bi pripovedoval o prav ganljivih spreobrnjenjih, ki smo jih doživeli taboriščni dušni pastirji. Še celo protestantje so se kar pred očmi svojih pastirjev spreobračali in prestopali v katoliško cerkev. Pastor, ki je stanoval poleg mene, je bil brez moči. Izrekel je besede, ki jih ne morem pozabiti: "Vidi se, da je katoliška cerkev na pohodu."

Naj spregovorim še spodbudno besedo k našemu domačemu dušnemu pastirstvu. Nastavljen sem, odkar sem se vrnil iz ujetništva, za ljudskega misijonarja. Mislil sem že pri več misijonih, kako malo je molitev rožnega venca upoštevana v dušnem pastirstvu in kako malo upeljana. Kar ne morem pa verjeti, da bi dobra Mati božja hotela svojo tako očitno, pa veliko mogočno pomoč v tako težkih pogojih taboriščnega pastirstva, dati le nam, taboriščnim duhovnikom. Prepričan sem trdno, da bi marsikateri župnik, ki toži sedaj nad praznimi klopmi v cerkvi, začel čutiti pomoč Matere božje, če bi v njegovi fari začeli vneto moliti rožni venec.

=====

GOSPOD, KAJ NAJ UPAM V TEM ŽIVLJENJU IN S ČIM NAJ SE TOLAŽIM PRI VSEM, KAR JE POD SONCEM? ALI NE PRI TEBI, GOSPOD MOJ BOG; ALI NI TVOJE USMILJENJE NEIZMERNO? KJE SE MI JE DOBRO GODILO BREZ TEBE? ALI KDAJ SE MI MORE KAJ HUDEGA ZGODITI, KADAR SI TI PRICUJOC?

RAJŠI SEM ZARADI TEBE UBOG, KAKOR BOGAT BREZ TEBE. RAJŠI SEM S TEBOJ NA ZEMLJI TUJEC, KOT BI IMEL NEBESA BREZ TEBE.

KJER SI TI, TAM SO NEBESA; KJER TEBE NI, TAM JE SMRT IN PEKEL. LE TEBE HOCEM IMETI; ZATO PO TEBI ZDIHUJEM, KLICEM TE V MOLITVAH IN HREPENIM PO TEBI. - NIKOMUR DRUGEMU? LE BOGU POPOLNOMA ZAUPAM, DA MI BO POMAGAL V STISKAH.

=====

LUČ NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje)

Mirko na drevesu ni mogel več zdržati. Spustil se je na tla in strelca krepko sunil v hrbet. Hotel je obrniti pozornost in maščevalnost Švedov od teh dveh nase. Strel je zgrešil svoj cilj in podrl na tla švedskega vojaka. Nastala je zmeda, nekaj Švedov je steklo za dečkom.

"Ulezita se na splav", je še zakričal Mirko obema in izginil v gošči.

Krištof je slišal njegov klic. Okrenil je glavo... tedaj pa se je na obrežju zablistalo in v naslednjem trenutku ga je že oblila rdeča, gorka kri. Zaslišal je pridušen krik in čutil šibak, pa gorak pritisk Lavretkine roke... Švedska krogla se ji je zarila globoko v vrat... V močnem curku je brižnila njena kri po vodnih rožah, Krištofu je preko lic tekel gorak potoček... Zgrudila se je v njegove roke, še enkrat odprla oči, iz katerih je pogledala cela njena duša... potem pa je Krištof tudi sam omahnil nezavesten na prsi umirajočega dekleta. Krogla ga je zadela v rame.

Iz rožnega jezerskega vrta pa nese "blažena" Marija, vrtarica večnih poljan, dušico ljubke sežigalke svetih podob presadit na večne rajske gredice. Ta dušica je na večer svojega zemeljskega življenja zažarela v ljubki rdečici kot prvi jabolčni cvet... Nad jezerskimi rožami pa je umrla večerna zarja...

Večerna zarja je luč, ki sveti na poti v večno domovino...

XII.

Nad deželo gradov po bazaltnih gorah je razgrnila zima mrzlo, belo odejo. Cvetne poljane, po katerih se je nekoč sprehajalo hrepenenje dveh mladih src z jabolčnim cvetjem v lasih in tako lepi mi sanjami, so otrpnile pod ledeno snežno setvijo. Jablana na grajskem vrtu je bila osamela in zapuščena. Dvigala je svoje veje z rjavim brstjem proti nebu, kot bi prosila usmiljenja... Da, da! Iz tega brstja se bodo prihodnji maj razpustili rožasti cvetovi... toda, kje bo glavica, okrog katere bi se moral viti venček iz tega cvetja, kje bo..?

Bled mlad graščak ni vedel ne za zaton poletja, ne za to, da je odpadlo listje z brestov in ne, da so umrle rože na ribniku. Dolge, dolge tedne je ležal v silni mrzlici gori v tisti sobici, kjer je Lavretka svoj čas prvič pomolila k "blaženi" Mariji. Kadar se je Mirko prikradel skozi vrata, ali knez počasi in potihoma približal njegovi postelji, dostikrat oba nista vedela, ali je v brezkrvnih udih še kaj življenja, ali nič več. Dolge tedne je ležal tako. Knez pa se je najbolj bal, da ga bo strlo popolnoma tedaj, kadar bo moral izgubiti, ki ga je zadela, pogledati naravnost, pri polni zavesti v mrzli obraz. - Pa ni bilo tako. Ko je Krištof po tistem strašnem večeru prvič prišel iz gradu do cvetoče gomilice, pod katero je spala njegova Lavretka, je lahko gledal na njen grob, ne da bi blede, ali se tresel. Bil je čisto miren. Saj je gledal preko groba v svetlo zlato deželo onstran zvezd. Tam je vedel, da živi tisto, kar je na svojem dekletu najbolj rad imel - njena duša.

(Dalje prihodnjič).

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienz.